

[Jørgen Peder Hansen.]

hvilke erfaringer vi har kunnet gøre for vort eget vedkommende. Dette hensyn skylder vi pressen og administrationen, og det skylder vi vel egentlig også os selv i vort arbejde. Det gælder ikke blot om at skaffe disse partier på gaffelhold af hinanden; det er også vigtigt, at det sker på den rette måde.

Også vi finder, at offentlighed er et grundlæggende element i et demokrati til betryggelse af den enkelte borgers stilling i forhold til samfundet, og også samfundet, administrationen, har en stor interesse i, at borgerne finder tryghed ved forvaltningen i videst mulig udstrækning. Socialdemokratiet er stærkt optaget af at befæste og udvikle dette tillidsforhold mest muligt. For os er det imidlertid ikke bare et spørgsmål om at lovgive, men om at lovgive på den rigtige, på den forsvarlige måde. Jeg kan love, at vi i et kommende udvalg vil blive særdeles interesserede parter i et sagligt arbejde.

Thestrup: På mit partis vegne skal jeg anbefale det foreliggende forslag. Det er på næsten alle punkter enslydende med det forslag om offentlighed i forvaltningen, som mindretallet i offentlighedskommissionen tilsluttede sig, og begrundelsen for forslaget er, således som også ordføreren for forslagsstillerne, hr. Ib Thyregod, redegjorde for, de samme som kommissionens mindretalsbegrundelser. Jeg var selv med i dette mindretal, og jeg kan derfor helt udslutte mig til det af hr. Ib Thyregod anførte.

Jeg kan gentage, hvad jeg sagde, da vi havde forslaget om partsoffentlighed til første behandling den 13. marts 1964, at det for mit parti er afgørende, at offentlighed i forvaltningen i virkeligheden er en udbygning af folkestyret, og må jeg igen nu henvise til betænkningen om offentlighed i forvaltningen, hvori netop dette synspunkt gøres gældende. Det er en naturlig følge og en forlængelse af den ret, vi alle her er enige om, at befolkningen skal have til at diskutere og til at tage stilling til offentlige

anliggender. Det svarer til den offentlighed, vi har i lovgivningen, og som vi har i retsplejen, og vi vil, når offentlighed indføres i administrationen, erfare det samme, som vi erfarede, efter at vi i 1919 havde indført offentlighed i retsplejen, at behandlingen af sagerne bliver bedre, og at befolkningens tillid til behandlingen stiger. Jeg er også i modsætning til ministeren og i modsætning til hr. Jørgen Peder Hansen af den bestemte tro, at vi vil erfare, at behandlingen bliver lettere og hurtigere.

Jeg tror derfor, at jeg har ret i den betragtning, som jeg nogle gange har gjort gældende i den sommer, der er gået, at havde vi haft offentlighed i administrationen, så havde vi været længere fremme med den reform af administrationen, som man nu er i færd med at iværksætte.

Den danske form for parlamentarisme lægger jo en meget stærk magt i ministrenes hånd i modsætning til den magt, som folkettinget har. Under sådanne forhold er det ikke underligt, at der undertiden forekommer administrative afgørelser, der mere er præget af den pågældende ministers politiske opfattelse, end de er præget af saglighed. Med indførelsen af offentlighed i administrationen vil disse tilfældes antal blive færre, og det vil jo i alt fald blive sådan, at muligheden for kontrol og muligheden for kritik bliver forøget. Jeg indrømmer, at indførelsen af ombudsmandsinstitutionen, der jo har et lignende sigte, har vist sig at være til stor gavn; men jeg er helt overbevist om, at indførelsen af offentlighed i administrationen yderligere vil bidrage til netop at styrke befolkningens tillid til administrationen.

Det forslag, der foreligger her, går jo ikke så vidt i retning af offentlighed, som man gør i Sverige. Der er, som det allerede er omtalt, en begrænsning i reglen i § 1, 2. punktum, om, at begæringen om at se en sag kan afslås, hvis det er åbenbart, at den pågældende ikke har nogen rimelig interesse i, at den efterkommes, og i reglen i § 3 om, at begæringen skal rette sig mod en bestemt sag. I Sverige er det anderledes;